

МОЛОДЬ – НАША РУШІЙНА СИЛА

Літній день, сонце просто виснажує землю, повітря сухе, неможливо дихати... Маленька Оля бавиться серед квітів: «Люблю троянди. Королівські квіти... Та й ромашки подобаються. Звичайнісінькі квіточки, їх стільки в полі, що й не злічиш. А такі привабливі, ніби сонечка в центрі, що виграють променями-пелюстками...»

Нікого навколо. Лише першокласниця та природа... Гармонія.

Оля з самого дитинства любила мистецтво. Завжди шукала щось прекрасне в усьому. Любила малювати.

Малювала вона все і всюди. Захоплювалася читанням. Її мріяло було побачити море, справжнє море, з чайками, що кружляють десь високо-високо, дельфінами, хвилями, кораблями. Ця пристрасть з'явилася в неї після того, як батько їй привіз із столиці книгу О. Гріна «Та, що біжить по хвилі». З того часу Оля потрапила в чарівний світ, який вже здавався їй реальністю...

Та все це не так суттєво, адже попереду ціла історія...

Одного дня дівчинка бавилася в полі. Бігала, співала — одним словом, раділа життю. Лягла на спину і милувалася... Сонечко пестило їй обличчя, духмяно пахли трави, пурхали різноколіорові метелики... Просто казка. Безтурботне дитинство! Нікуди поспішати... Раптом ніжний голос матері порушує тишу: «Олю, швидше біжи сюди! Тато приїхав!»

Для замріяної першокласниці приїзд батька завжди був святом. «А може, це й книгу привіз?» — промайнула думка. І справді, в кімнаті стояла ціла торба подарунків. Та ніщо не цікавило дівчинку так, як новенька книга.

Незабаром вибігла на подвір'я та зручно вместилися на низеньку лавку. Відкрила чарівну книгу... Ніби новий світ відкривався перед нею. На першій же сторінці побачила величезну й

дивну рослину. «Я таких не бачила навіть у мамі на городі», — подумала дівчинка. І вже через деякий час для неї все стало зрозумілим, і та ілюстрація більше не дивувала її...

Сторінка за сторінкою, розділ за розділом. <...> Очі заплещувалися, тихенько підкрадався сон... З цим вона вже нічого не могла вдіяти. Мозок ніби сам продовжував захоплюючи подорож...

Ось та рослина, що зображена на першій сторінці твору, вона своїм виглядом нагадує квасолю чи біб. Дівчинка стоїть під цим «чудовиськом» і дивиться вгору. Але не може побачити кінця. Невже нескінченна? Починає лізти, швидко перебираючи ногами лапаті листочки. Її рідна домівка вже стала завбільшки з горошину, крапочку, зовсім зникла.

Раптом вона побачила величезний трон, майстерно оздоблений квітами. Люди веселяться, співають, усі яскраво вдягнені. Навколо безліч пташок. Були звичайні, яких Оля бачила щодня в селі, а були й екзотичні, рідкісні. «Цікаво, а де та людина, що має сидіти на троні?» — запитувала себе мандрівниця. Вона стала осторожніша за всім, що відбувалося поряд.

Ніч брала владу в свої руки, розкидала зірочки по темному просторі... «А оце, мабуть, господар цього королівства», — прошепотіла Оля. — Треба підійти та познайомитися».

— Добрий вечір, пане-господарю, — промовила Оля.

— Радий тебе бачити, дівчинко-гарноню. Якими вітрами тебе занесло до нас у гості? — ввічливо привітався чоловік.

— Не знаю... Це все, мабуть, мені насилосило.

— Так, ти спиш, але я справжній. І ти, напевне, багато чула про мене. <...>

Весь час чоловік вправно водив довгою палицею по небу, ніби вимальовував візерунки.

— А що це ви робите? — запитувала дівчинка.

— Я виконую серйозну справу, деякі зірки я запалюю

яскравіше.

— Але для чого? — здивовано запитала Оля.

— Знаєш, любя, це дуже довга історія. Ти ж знаєш, я всіх бачу, про всіх знаю. І про тебе, Олю, я все знаю. Ти дуже здібна дівчинка. Коли виростеш, то своїм талантом прославиш Україну. Буде перед тобою безліч перешкод, навіть намагатимуться переманити тебе в іншу державу. Але ти не підкоряйся. Доля тобі приготувала багато приємних сюрпризів. Для тебе зараз найголовніше — зробити правильний вибір. Але це не просто. Ти думаєш, що мені легко вибрати з сотень, тисяч, мільйонів людей єдину, ту, що прославить державу?

— А ви можете назвати імена людей, які прославили Україну в минулому?

Таких людей багато. Щоб тобі було цікавіше, давай пограємо у відому гру «Слова». Правила ти знаєш?

— Знаю...

<...> Тоді давай почнемо з останньої букви в алфавіті, з букви «Я». Ярослав Мудрий, Славна людина. Державний діяч, князь Київської Русі, великий князь київський. Багато зробив для своєї держави: розгромив печенігів, відвоював Червеньські міста у Польщі, зміцнив міжнародні зв'язки Русі, видав перший на Русі збірник законів «Руська правда». За його правління започатковано літописи, збудовано Софійський собор, Золоті ворота у Києві...

Тепер твоє черга. На літеру «В».

— Вернадський Володимир Іванович, — згадала.

— Гарна людина! Видатний природознавець, засновник геохімії, біогеохімії та радіогеології, один із засновників АН України. Він збагатив науку глибокими ідеями, що лягли в основу нових провідних напрямків сучасної мінералогії, геології, гідрогеології. Для його діяльності характерні широта інтересів, постановка кардинальних наукових проблем, наукове передбачення... Він довів усьому світові, що в Україні є місце й для

розвитку науки.

Тепер моя черга. Чорновіл В'ячеслав Максимович, знаєш такого?

— Звичайно. Я багато чула про нього від свого дідуся. Усі українці знають його. Літературний критик, публіцист, діяч руху опору русифікації і національної дискримінації українського народу. Перебував у мордовських таборах суворого режиму і на засланні. Багато стерпів він, несправедливо доля розправилася з ним... З 1990 року став депутатом Верховної Ради України. Багато зробив для рідної країни, довго його ще люди пам'ятатимуть...

— Молодець. А кого ти знаєш на букву «Л»?

— Левко Лук'яненко.

— Ти така маленька, а вже знаєш про таких серйозних людей. Коли виростеш, я тобі раджу прочитати його праці, багато нового ще дізнаєшся!

— А розкажіть, будь ласка, про Патона, — сказала Оля.

— Патон Борис Євгенович — всесвітньовідомий вчений у галузі електрозварювання, металургії та технології металів; президент АН України з 1962 року. Хто за своє життя не милувався мостом ім. Патона, що прикрашає Київ?!

Саме таких людей ми називаємо видатними діячами українського народу. Цей перелік можна ще продовжувати й продовжувати... На таких особистостях тримається наша держава. Лише тоді в Україні буде світле майбутнє, коли таких людей буде якомога більше.

Вже перші півні проспівали... Тобі, мабуть, вже треба прокидатися... Бався, дитино, поки в тебе ще є час. Читай книжки, розуму набирайся, та не зурайся України своєї рідної, бо молодь — ось наша рушійна сила! Все в її руках. Ми, старше покоління, хочемо бути впевненими, що ви збудете гідне майбутнє своїм дітям, онукам і правнукам.